

днесъ отъ тѣхъ азъ виждамъ само единъ-двама. Всички други се прѣгнаха подъ гнета на живота.

Павелъ. Животътъ, покварениятъ животъ ни погубва!

Д-ръ Тиховъ. Това е трагедията на живота. Я си спомни, когато голобради юноши се молахме прѣдъ иконата и равноапостолитѣ, ний всички живехме съ една мечта, да възрастнемъ, за да служимъ на доброто и истината. А то!... възмъжахме, пуснахме се въ живота и какво, какво стана?

Павелъ. (Съ съкрушение). Какво стана!

Д-ръ Тиховъ. И за това, не бива тѣй да се съкрушавашъ. Спомни си: она съ голѣмитѣ черни очи — днесъ е въ затвора за кражба на Държавни пари; Рошоглавецътъ стрѣля отъ най-високия общественъ постъ на своитѣ брати въ името на оная икона, прѣдъ чийто образъ се моляхме да ни просвѣти; нискиятъ она мурго тръгна на просия съ нея и вдигна палати; а псалтътъ, който тѣй хубаво четеше апостола — днесъ е най-вѣрния иконоборецъ; и пети и шести... легионъ сж вече, забравиха иконата и тръгнаха да търгуватъ съ тая икона, която бѣше емблема на чистота и вѣра. Такова нѣщо е животътъ. И ако ти днесъ си тѣй нещастенъ — не си ти нито пръвъ, ни послѣденъ.

Павелъ. Защо да бжде тѣй! Защо да бжде тѣй?

Д-ръ Тиховъ. Защото ний сме чада на врѣмето си; защото надъ нашето разбиране и желание стои една дѣйствителностъ. И именно тамъ е нашето нещастие. Ний живѣемъ въ най-критична епоха: отъ една страна съ нашия умъ се стре-